

РЕШЕНИЕ

№ 42401

гр. София, 17.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9165** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 204, ал. 2 от АПК по иск за присъждане на обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Ищецът М. Р. Д., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, ап. 4 твърди, че с влязло в сила решение № 374/19.01.2024 г. по а.н.д. № 16686/2023 г. на СРС, 97-ми с-в , с е отменена, като незаконосъобразна, заповед за задържане на лице на основание чл. 72, ал. 1, т. 7 от ЗМВР рег. № 225зз-1374/17.11.2023 г. , издадена от полицейски орган от РУ на ответника **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МИНИСТРЕСТВО НА ВЪТГРЕШНИТЕ РАБОТИ**, адр. [населено място] 1303, ул. „А. І“ № 5. Твърди, че от посочения отменен незаконен административен акт претърпял значителни неимуществени вреди, изразяващи се в изпитани болки от нанесени удари от органите на МВР, силен стрес – уплаха, което продължило, както в помещение за временно задържане при ответника, така и до завеждане на настоящото дело. Ето защо, моли присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв. Моли присъждане на законна лихва, считано от датата, следваща датата на влизане в сила горепосоченото решение – 20.02.2024 г. , до окончателното изплащане на сумата. Моли присъждане на деловодни разноски.

Ответникът по иска го оспорва изцяло и моли да бъде отхвърлен. Претендира деловодни разноски.

Контролиращата страна СГП поддържа становище за основателност на иска по факти, като се присъди обезщетение по справедливост.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, на

основание чл. 1, ал. 2 от ЗОДВ във вр. чл. 203, ал. 1 от АПК във вр. чл. 126 и сл. от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

По иска за обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове. Съгласно ал. 2, исковете се разглеждат по реда на АПК. Съгласно чл. 205, ал. 1 от АПК, искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Безспорно е, че с влязло в сила решение № 374/19.01.2024 г. по а.н.д. № 16686/2023 г. на СРС, 97-ми с-в, с е отменена, като незаконосъобразна, заповед за задържане на лице на основание чл. 72, ал. 1, т. 7 от ЗМВР рег. № 2253з-1374/17.11.2023 г., издадена от полицейски орган от РУ на ответника. Безспорно е, че задържането на ищеца е продължило за период около 7 часа в помещение за временно задържане при ответника. Следователно, за вредите от отменената незаконна заповед за задържане на лице, издадена от полицейски орган от РУ на ответника, то следва да отговаря СДВР, срещу която е и предявен искът. Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Материално-правните предпоставки на тази претенция са незаконен административен акт и породени неимуществени вреди от него като пряка последица. В конкретния случай се установи отменената като незаконна заповед за задържане на лице, доколкото страните не спорят по тези факти. С това първата от посочените материално-правни предпоставки се установи. Ищецът твърди, че от посочения отменен незаконен административен акт претърпял значителни неимуществени вреди, изразяващи се в изпитани болки от нанесени удари от органите на МВР, силен стрес – уплаха, срам, унижение и битов дискомфорт при задържането, което продължило, което продължило, както в помещение за временно задържане при ответника, така и до завеждане на настоящото дело. За установяване на тези факти в откритите съдебни заседания от 26.11.2025 г. се разпитаха съответно родителите на ищеца С. и Д., както и адвокат на ищеца в производството по защита срещу задържането му – адв. В.. Свидетелите дават конкретни и безпротиворечиви показания за твърдяните неимуществени вреди на ищеца и изразяващи се изключително в изживян силен стрес и уплаха от случилото се, както и понесени болки от удари при задържането. Така се образува система от докзателства, която налага да се приеме от фактическа страна, че от посочения отменен административен акт претърпял значителни неимуществени вреди, изразяващи се в силен стрес – уплаха, което продължило, както в помещение за временно задържане при ответника, така и до завеждане на настоящото дело.

След като се установиха материално-правните предпоставки за ангажиране на отговорността на ответната администрация, съдът преценява размера на обезщетението за претърпените от ищцата неимуществени вреди. Съдът преценява размера на вредите по реда на чл. 52 от ЗЗД – по справедливост, и като взема предвид фактите по делото във връзка с определянето на еквивалентен размер, като израз на справедливост. Така, като взе предвид установените в обстоятелствената част от решението вид психологически травми на ищцата, техния характер и продължителност, както и степен на възстановяване, съдът приема сумата от 1 500 лв. като имуществен еквивалент на претърпените неимуществени вреди. Или, искът по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ следва да се уважи за сумата от 1 500 лв. и отхвърли в останалата част. За да приеме това,

съдът взема предвид преди всичко, че с незаконната заповед се засягат основни права и свободи на ищеца и то именно от органи, които имат правомощия да опазват тези права и свободи, за което притежават и законов и материален ресурс да ги ограничават. Ето защо, незаконните актове именно на тези органи са в състояние да причиняват значителен стрес у адресатите им. От друга страна, по делото се установиха неимуществени вреди, изразяващи се изключително в силен стрес и липса на по-съществени увреждания. Задържането, също така, е за период значително под ½ от законово допустимото. Следва да се отчете и обстоятелството, че ищецът е задържан при масови безредици, което настоящият състав приема, че е основание за определяне на по-ниско обезщетение.

Върху главницата следва да се присъди законна лихва, считано от датата, следваща датата на горепосоченото съдебно решение, с което се приема със сила на пресъдено нещо, че процесният административен акт е незаконен, до окончателното изплащане на сумата – 20.02.2024 г. В този смисъл са задължителните указания до съдилищата за началния момент на лихвата за забава върху обезщетения от незаконни административни актове, дадени в т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г. , ОСГК.

Върху главницата следва да се присъди законна лихва, считано от датата, следваща датата на горепосоченото съдебно решение, с което се приема със сила на пресъдено нещо, че процесният административен акт е незаконен, до окончателното изплащане на сумата – 20.02.2024 г. В този смисъл са задължителните указания до съдилищата за началния момент на лихвата за забава върху обезщетения от незаконни административни актове, дадени в т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г. , ОСГК.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на ищеца следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 5 лв. за ДТ.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв, на процесуалния представител на ищеца адв. Р. М. М., личен номер по Единен регистър на адвокатите [ЕГН], адр. [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, ап. 4, следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 195 лв.

Прилагайки чл. 143, ал. 1 от АПК във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв, съдът взема предвид, че минимумът по чл. 8, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 за възнаграждения за адвокатска работа е 1 300 лв. , а искът се уважава за 1 500. Конкретното дело не е с висока правна или фактическа сложност и е приключило в две открити съдебни заседания. Съдът приема, че фактическата и правна сложност на делото е от естество, така че на адвоката на жалбоподателя да се присъди минимумът по Наредбата. За да процедира така, настоящият състав взема предвид, че с решение от 25 януари, 2024 г. по дело С-438/22 , "Ем акаунт БГ" ЕООД, ECLI: EU: C: 2024: 71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Във връзка с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът не установява данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга, позволяващи му да квалифицира същата като свободно договорена на базата на ясно установена стойност на

положеният труд и отношения между страните по упълномощителна сделка във връзка с осъщественото процесуално представителство. Още повече, при установената ниска фактическа и правна сложност на делото. Националният съд не следва да се смята обвързан от минимален размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004 г. и да приеме, че всеки подход рефериращ към подобен подзаконов нормативен автоматизъм е антиконкурентен и неприложим. Водещото за съда, при тези данни по делото, за да определи възнаграждение от по по минимум – 1 300 лв. , е стойността на труда на адвоката на база на фактическата и правна стойност на делото.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната на ответника следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в минимален размер с оглед изхода на спора – 110,50 лева, както и предвид правната и фактическа сложност на делото /определено възнаграждение за юрисконсулт съгласно фактическата и правна сложност на делото – 130 лв./.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА ответника **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МИНИСТРЕСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ**, адр. [населено място] 1303, ул. „А. Г.“ № 5 да заплати на ищеца М. Р. Д., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, ап. 4, на основание чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ, сумата от 1 500 лв. , ведно със законната лихва, считано от 20.02.2024 г. , до окончателното изплащане на главницата, като отхвърля иска в останалата част до пълния предявен размер от 10 000 лв.

ОСЪЖДА ответника **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МИНИСТРЕСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ**, адр. [населено място] 1303, ул. „А. Г.“ № 5 да заплати на ищеца М. Р. Д., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, ап. 4, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 5 лв. деловодни разноски.

ОСЪЖДА ответника **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МИНИСТРЕСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ**, адр. [населено място] 1303, ул. „А. Г.“ № 5 да заплати на процесуалния представител на ищеца адв. Р. М. М., личен номер по Единен регистър на адвокатите [ЕГН], адр. [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, ап. 4, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв, сумата от 195 лв. деловодни разноски.

ОСЪЖДА ищеца М. Р. Д., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, ап. 4 да заплати на ответника **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МИНИСТРЕСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ**, адр. [населено място] 1303, ул. „А. Г.“ № 5, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 110,50 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.